

- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy ocena indywidualnej sytuacji i osobistych uwarunkowań wnioskodawcy w ramach oceny dokonywanej na podstawie art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania, w odniesieniu do których to okoliczności i uwarunkowań Trybunał orzekł już, że powinny być brane pod uwagę w ramach takiej oceny, jest bardziej dogłębna niż badanie wymogu indywidualizacji, o którym mowa w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu^(?)? Czy w ramach tego samego wniosku o udzielenie ochrony uzupełniającej elementy te mogą być brane pod uwagę zarówno w ramach oceny, czy ma miejsce sytuacja, o której mowa w art. 15 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania, jak i oceny art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania?
- 3) Czy art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że w ramach oceny, czy istnieje potrzeba udzielenia ochrony uzupełniającej, tzw. skalę ruchomą – co do której Trybunał orzekł już, że musi być ona stosowana w ramach oceny podnoszonej obawy poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania – należy stosować również w ramach oceny podnoszonej obawy wystąpienia poważnej krzywdy w rozumieniu art. 15 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania?
- 4) Czy art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania w związku z art. 1 Karty praw podstawowych, art. 4 Karty praw podstawowych i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że okoliczności humanitarne będące (bez)pośrednią konsekwencją działania i/lub zaniechania podmiotu wyrażającego poważną krzywdę, powinny być uwzględniane w ramach oceny, czy wnioskodawca potrzebuje ochrony uzupełniającej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona), Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

(²) Wyrok ETPC z dnia 17 lipca 2008 r., nr 25904/07, N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, ECLI:CE:ECHR:2008:0717-JUD002590407.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 23 lutego 2022 r. – BV NORDIC INFO/Belgische Staat

(Sprawa C-128/22)

(2022/C 213/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BV NORDIC INFO

Strona przeciwna: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, 4, 5, 27 i 29 dyrektywy 2004/38 (¹), wdrażające art. 20 i 21 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego [w niniejszej sprawie art. 18 i 22 Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (rozporządzenia ministra z dnia 30 czerwca 2020 r. ustanawiającego natychmiastowe środki mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się koronawirusa COVID-19], po zmianach wprowadzonych odpowiednio przez art. 3 i 5 rozporządzenia ministra z dnia 10 lipca 2020 r.], które w drodze środka o charakterze ogólnym:
- wprowadzają dla obywateli belgijskich i członków ich rodzin, jak również dla przebywających na terytorium belgijskim obywateli Unii i ich rodzin zasadniczy zakaz wyjazdu w przypadku innych niż niezbędne podróży z Belgii do tych państw wewnątrz UE i strefy Schengen, którym przypisano kolor czerwony w ramach opracowanego w oparciu o dane epidemiologiczne kodu kolorystycznego;
 - wprowadzają dla niebędących Belgami obywateli Unii i członków ich rodzin (zarówno tych, którzy mają prawo pobytu na terytorium belgijskim, jak i tych, którzy go nie mają) ograniczenia (takie jak kwarantanny i testy) w przypadku innych niż niezbędne podróży do Belgii z tych państw wewnątrz UE i strefy Schengen, którym przypisano kolor czerwony w ramach opracowanego w oparciu o dane epidemiologiczne kodu kolorystycznego?

- 2) Czy art. 1, 3 i 22 kodeksu granicznego Schengen ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego [w niniejszej sprawie art. 18 i 22 Ministerieel Besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (rozporządzenia ministra z dnia 30 czerwca 2020 r. ustanawiającego natychmiastowe środki mające na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się koronawirusa COVID-19, po zmianach wprowadzonych odpowiednio przez art. 3 i 5 rozporządzenia ministra z dnia 10 lipca 2020 r.)] wprowadzającym zakaz wyjazdu w przypadku innych niż niezbędne podróży z Belgii do państw wewnątrz UE i strefy Schengen oraz zakaz wyjazdu z tychże państw do Belgii, które to zakazy nie tylko mogą podlegać kontroli i sankcjom, ale także być przeprowadzane i stosowane z urzędu przez ministra, burmistrza i komendanta policji?

(1) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, Dz.U. 2004, L 158, s. 77.

(2) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), Dz.U. 2006, L 105, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 1. marca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko oskarżonemu5**

(Sprawa C-147/22)

(2022/C 213/37)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony5

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej „kartą”] i art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen [zwanej dalej „KWUS”] zasada ne bis in idem stoi na przeszkodzie prowadzeniu postępowania karnego wszczętego w jednym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami, w przedmiocie których prowadzono już postępowanie karne w innym państwie członkowskim, które zostało prawomocnie zakończone postanowieniem prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego?
- 2) Czy okoliczność, że pomimo wydania przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania karnego (postępowania przygotowawczego) w państwie członkowskim możliwe jest wznowienie postępowania przygotowawczego do czasu przedawnienia przestępstwa, ale prokuratura nie uznała za zasadne takiego wznowienia postępowania z urzędu, jest zgodna z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz czy stoi ona ostatecznie na przeszkodzie wszczęciu nowego postępowania karnego w danym państwie członkowskim przeciwko tej samej osobie w związku z tymi samymi czynami?
- 3) Czy postępowanie przygotowawcze umorzone w stosunku do oskarżonego, który nie był przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w związku z przestępstwem dotyczącym osób będących razem z nim współoskarżonymi, nawet jeśli przeprowadzono czynności dochodzeniowe przeciwko tej osobie jako oskarżonej, a umorzenie postępowania przygotowawczego zostało oparte na informacjach ze śledztwa przekazanych w następstwie wniosku o udzielenie pomocy prawnej oraz na przedstawionych informacjach o rachunkach bankowych i przesłuchaniu współoskarżonych w charakterze podejrzanych, jest zgodne z ustanowioną w art. 50 [karty] i art. 54 [KWUS] zasadą ne bis in idem oraz może zostać uznane za wystarczająco dokładne i wyczerpujące?